

Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Τμήμα Μηχανικών Πληροφοριακών & Επικοινωνιακών Συστημάτων

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

«ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ»

Μελίσσαργος Λάμπρος

A. M.: 15033

Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Λίλια Μήτρου

Σάμος, 2020

Περίληψη

Η παρούσα εργασία αναφέρεται στη «Δικαστική προστασία των προσωπικών δεδομένων και η δικονομική θέση του υποκειμένου» στα πλαίσια της μεταπτυχιακής εργασίας. Η προστασία του υποκειμένου βασίζεται στην προστασία των προσωπικών δεδομένων καθίσταται ξεπερασμένη λόγω των τεχνολογικών εξελίξεων, όπως είναι το διαδίκτυο και το υπολογιστικό νέφος και την αναποτελεσματική λόγω του μοντέλου συμμόρφωσης που είχε επιλεγεί και το οποίο παρουσίαζε από τη μια, χαρακτηριστικά πρόληψης ή προ εκτίμησης μιας παράνομης ή επικίνδυνης επεξεργασίας. Αυτή η αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, μέτρα εφαρμογής του Κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 27^{ης} Απριλίου 2016 για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και ενσωμάτωση στην εθνική νομοθεσία της Οδηγίας (ΕΕ) 2016/680 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 27^{ης} Απριλίου 2016. Θα αναλυθούν εξολοκλήρου τα χαρακτηριστικά του νόμου που ισχύει τα τελευταία χρόνια για την προστασία των προσωπικών δεδομένων των πολιτών, ώστε να εντάσσονται με ασφάλεια στο κοινωνικό σύνολο με τη δικαστική κατοχύρωση. Με τη δικονομική θέση του υποκειμένου, το άτομα του κοινωνικού συνόλου προστατεύονται, καθώς πιστοποιούνται και κατοχυρώνονται τα στοιχεία τους. Με την προσωποποιημένη ταυτοποίηση

στο πλαίσιο της ποινικής έρευνας και της διαδικασίας, τα δικαιώματα ενημέρωσης για την επεξεργασία, πρόσβαση, διόρθωση ή και διαγραφή καθώς και του περιορισμού των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, κατά τις διατάξεις των ποινικών άρθρων. Αυτά τα νομικά θέματα αφού αναλυθούν, θα τεκμηριωθούν τα ανάλογα συμπεράσματα, καθώς θα παρατεθούν τα νομικά κατοχυρωμένα αποσπάσματα.

Λέξεις κλειδιά: προστασία προσωπικών δεδομένων, δικονομική θέση υποκειμένου, νομοθεσία, συνταγματικά, κοινωνία, δικαστική απόφαση

Abstract

The present work refers to "Judicial protection of personal data and the procedural position of the subject" in the context of postgraduate work. The protection of the subject based on the protection of personal data is becoming obsolete due to technological developments such as the internet and cloud computing and the ineffective due to the compliance model chosen and presented on the one hand, prevention or pre-assessment features of an illegal or dangerous treatment. This Personal Data Protection Authority, implementing measures for Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and transposition into national law of Directive (EU) 2016/680 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016. The features of the law that has been in place in recent years to protect citizens' personal data will be analyzed in full so that they can be securely integrated into the community by judicial enforcement. With the procedural position of the subject, individuals of the social community are protected, as their evidence is certified and protected. With personal identification in the context of criminal investigation and proceedings, the right to information about the processing, access, correction or deletion as well as the restriction of personal data, in accordance with the provisions of criminal articles. These

legal issues, after being thoroughly analyzed, will support the relevant conclusions, as will the legally valid extracts cited.

Keywords: protection of personal data, procedural position of a subject, legislation, constitutional, society, judicial decision

Περιεχόμενα

Περίληψη.....

....

Abstract.....

...

Πρόλογος.....

Κεφάλαιο 1^ο

«Η διακινδύνευση των προσωπικών δεδομένων και η εξέλιξη της
τεχνολογίας»

1.1. Εισαγωγή.....

1.2. Καταγράφοντας το
πρόβλημα.....

Κεφάλαιο 2^ο

2.1. «Νόμος περί προστασίας δεδομένων προσωπικού
χαρακτήρα».....

2.2. «Χωρία της
νομοθεσίας».....

Κεφάλαιο 3^ο

3.1. «Δικονομική

προστασία».....

3.2. «Η απορροή υποχρεώσεων του κοινοτικού

δικαίου».....

.....

3.3. « Αντιδράσεις του νομοθέτη και ο δικαστής στην

Ελλάδα».....

...

3.3. «Δικονομική προστασία ποινικού

δικαίου».....

Κεφάλαιο 4^ο

Συμπέρασμα.....

Βιβλιογραφία.....

Πρόλογος

Η σύσταση της κοινωνίας αποτελείται από πολίτες που διαμορφώνουν το κοινωνικό σύνολο. Για την συγκρότηση και την ομαλή λειτουργία της οφείλει να διασφαλίζει στους πολίτες κατάλληλες συνθήκες διαβίωσης. Η διασφάλιση κατάλληλων συνθηκών επιβίωσης του κοινωνικού συνόλου επιβάλλει την θέσπιση νόμων. Η κάθε χώρα προβλέπει για τη διασφάλιση της ομόνοιας και της ευημερίας μεταξύ των πολιτών συντεταγμένους νόμους. Οι νόμοι σε κάθε χώρα είναι διαφορετικοί και θεσπίζονται με βάση την κοινωνική σύσταση της κάθε πολιτείας. Για την προστασία των προσωπικών δεδομένων και της προσωπικότητας των πολιτών της κοινωνικής πραγματικότητας οφείλει η εκάστοτε κυβέρνηση να κατοχυρώσει τα δικαιώματα συντεταγμένα. Η θέσπιση της νομοθεσίας έχει ως στόχο την προστασία και την ομόρρυθμη λειτουργία της κοινωνίας. Ο εκάστοτε νόμος εξελίσσεται σύμφωνα με την πρόοδο της κοινωνίας και η κάθε εκλεγμένη κυβέρνηση, όπου αντιπροσωπεύει τα θελήματα του λαού ψηφίζει ή αναθεωρεί νέους νόμους, κοινωνία η εξέλιξη της τεχνολογίας έχει ενταχθεί καθοριστικά στη ζωή μας, καθώς έχει δημιουργήσει μια νέα τάξη πραγμάτων στους χρήστες και τους συνδρομητές που χρησιμοποιούν τα τεχνολογικά μέσα. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσουν καθημερινά μέσα από τα τεχνολογικά επιτεύγματα για να επιτευχθεί η επικοινωνία αγγίζουν το δισεκατομμύριο. Η προστασία των προσωπικών δικαιωμάτων του κάθε ατόμου του κοινωνικού συνόλου θεσπίζεται και κατοχυρώνεται από τη

νομοθεσία. Με αυτό τον τρόπο τα προσωπικά δικαιώματα προστατεύονται και διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή. Επίσης, η δικονομική θέση του υποκειμένου που κατοχυρώνει τα προσωπικά στοιχεία των πολιτών και βοηθάει στην ταυτοποίηση, καθώς και τη δημιουργία νόμων. Με τη ταυτοποίηση των πολιτών η νομοθεσία διασφαλίζει στο κοινωνικό σύνολο προστασία των προσωπικών δεδομένων, ώστε να κυριαρχήσει ευημερία στο κοινωνικό σύνολο. Η δικονομική θέση του νομικού πλαισίου ρυθμίζει τη διαδικασία διεξαγωγής της δικαστικής τελετουργίας καθώς και τον τρόπο οργάνωσης.

Κεφάλαιο 1^ο

*«Η διακινδύνευση των προσωπικών δεδομένων και η
εξέλιξη της τεχνολογίας»*

1.1. Εισαγωγή

Στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία η εξέλιξη της τεχνολογίας έχει ενταχθεί καθοριστικά στη ζωή μας, καθώς έχει δημιουργήσει μια νέα τάξη πραγμάτων στους χρήστες και τους συνδρομητές που χρησιμοποιούν τα τεχνολογικά μέσα. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσουν καθημερινά μέσα από τα τεχνολογικά επιτεύγματα για να επιτευχθεί η επικοινωνία αγγίζουν το δισεκατομμύριο. Η επεξεργασία των δεδομένων έχει καθοριστικό ρόλο, καθώς είναι ιδιαίτερα σημαντική για πολλούς φορείς και μπορεί συμβάλλει στην εξιχνίαση του εγκλήματος ή των παράνομων ενεργειών που εντοπίζονται στο κοινωνικό σύνολο (Eysenbach, 2017).

Ο 21^{ος} αιώνας έχει χαρακτηριστεί από ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας, καθώς και των τεχνολογικών μέσων ανταλλαγής

πληροφοριών, ενώ παράλληλα έχει αυξηθεί η εγκληματικότητα και οι τρομοκρατικές επιθέσεις σε όλο τον κόσμο. Η πιο διαδεδομένη τρομοκρατική επίθεση είναι αυτή των Δίδυμων Πύργων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής που διαδραματίστηκε το 2001, δημιούργησε την ανάγκη για την επεξεργασία των δεδομένων από τις ηλεκτρονικές υπηρεσίες (Archick, 2010). Κατά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001, θεσπίστηκαν πολλές στρατηγικές ασφάλειας «μαλακής» και «σκληρής» αντιμετώπισης, όπου με αυτό τον τρόπο επιτρέπεται η εντατικότερη παρακολούθηση, καθώς και η ύποπτη κίνηση του πληθυσμού στα τεχνολογικά μέσα (Pouillet, 2001)¹. Οι τρομοκρατικές υποθέσεις δημιούργησαν μια μεταβολή της ανάλυσης της ασύμμετρης απειλής και στις αντιλήψεις του κοινού για το κίνδυνο που διατρέχουν από τα τεχνολογικά μέσα. Οι πληροφορίες του κάθε ατόμου του κοινωνικού συνόλου που είναι σημαντικές για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα της Πληροφορίας είναι η ταυτότητα, η τοποθεσία, η διεύθυνση του σπιτιού και η εργασία.

Οι προγραμματισμένοι μέθοδοι και τεχνολογίες που επιτηρούν είναι οι τεχνολογίες σύγκλισης που έχουν ως στόχο την ανακάλυψη και τη συγκέντρωση των νέων και υφιστάμενων πηγών με δεδομένα, αλλά λόγω της κακής ποιότητας δεδομένων δεν είναι σε θέση να πραγματοποιήσουν τον έλεγχο καθώς και λόγω της δυσκολίας χρήσης των ολοκληρωμένων δεδομένων που συμβάλλουν στη μείωση των σοβαρών κινδύνων

¹ Pouillet Y. «Internet et Vie Privée: Entre risques et espoirs» Journal des Tribunaux, 2001 σελ 155

<https://www.droit-technologie.org/>

εγκληματικότητας. Λόγω της καθυστέρησης μπορεί να επιτραπεί η δυνατότητα συμμόρφωσης ώστε να προστατευτούν οι αρχές της προστασίας της ιδιωτικής ζωής όπως ορίζει το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων σύμφωνα με την Οδηγία 95/46 που θεσπίστηκε για την προστασία των προσωπικών δεδομένων καθώς και ο γενικός κανονισμός που προστατεύει τα προσωπικά δεδομένα².

Όσο αναφορά το εισαγωγικό επίπεδο πρέπει να πωσ η απόρρητη προστασία σε κάθε μορφή επικοινωνίας είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα του κάθε ανθρώπου σύμφωνα με το άρθρο 19 του συντάγματος και η προστασία του προέρχεται από την ελληνική νομοθεσία, η οποία με τη σειρά της έχει θεσπιστεί βάσει των Κανονισμών και τις Οδηγίες της Ε.Ε.. Σε ορισμένες περιπτώσεις ωστόσο υπάρχει και η νόμιμη άρση του απορρήτου όπου καθορίζονται από τον Έλληνα νομοθέτη μέσα από μια πληθώρα νόμων όπου με αυτό τον τρόπο καλύπτεται ένα ευρύ φάσμα προστασίας των προσωπικών δεδομένων³. Το σημαντικό σε αυτή τη περίπτωση είναι πως η παραβίαση του απορρήτου των επικοινωνιών αποτελεί ποινικό αδίκημα και σε περίπτωση που τα φυσικά πρόσωπα

² ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΕ) 2016/679 ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ της 27ης Απριλίου 2016 για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων). Ανακτήθηκε από Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

³ Ν. 2225/1994, Ν. 3115/2003, Ν. 3674/2008, Ν. 3917/2011, Π.Δ. 47/2005

προβούν σε τέτοιου είδους παρεμβάσεις προβλέπονται αυστηρές κυρώσεις νομοθετικά⁴.

Σύμφωνα με την αντίληψη που προκύπτει από το νομικό πλαίσιο η προστασία των προσωπικών δεδομένων και το απόρρητο της πληροφορίας συνδέονται μεταξύ τους. Το νομικό πλαίσιο αυτό σε συνάρτηση με την έκταση και το περιεχόμενο από τις βασικές έννοιες που είναι δύο αλληλένδετες έννοιες το απόρρητο και τα προσωπικά δεδομένα, καθιστούν πολύπλοκο τρόπο ανάλυσης. Αυτό συμβαίνει καθώς η κάθε μια έννοια από τις προαναφερθείσες συμπεριλαμβάνει ποικίλες πτυχές για το θέμα της προστασίας των προσωπικών δεδομένων, γι' αυτό το νομικό πλαίσιο αποτελεί φλέγων θέμα ανάλυσης. Συμπεριλαμβάνει η κάθε έννοια πολυσημία και χρήζει ενδιαφέροντος, καθώς η διασφάλιση της κοινωνικής συνοχής επιβάλλει τη προστασία των προσωπικών δεδομένων. Το κάθε φυσικό πρόσωπο έχει δικαίωμα προστασίας των προσωπικών δεδομένων και στοιχείων, και κατοχυρώνεται συνταγματικά στο νομικό πλαίσιο. Σε περίπτωση παραβίασης των προσωπικών δεδομένων οφείλουν να προβλέπονται κυρώσεις που θα διασφαλίζονται συνταγματικά, καθώς αποτελεί ύψιστο ποινικό αδίκημα. Για την άρση του απορρήτου που προβλέπεται από τον νόμο πραγματοποιείται ύστερα από έγγραφη δικαστική εντολή και σε περιπτώσεις που εντοπιστούν τυχόν ύποπτοι για

⁴ Άρθρο 370 Α του Ποινικού Κώδικα, Ν.3674/2008, Ν.3115/2003

παρανομίες που απειλούν το κοινωνικό σύνολο και την ομαλή λειτουργία της κοινωνικής πραγματικότητας.

Η παρούσα εργασία έχει ως απώτερο σκοπό τη διερεύνηση της προστασίας των προσωπικών δεδομένων στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες με επίκεντρο τη μελέτη των νομικών πτυχών. Για την επίτευξη του συγκεκριμένου σκοπού πραγματοποιείται από την ανάλυση της κείμενης νομοθεσίας και της βιβλιογραφίας που προστατεύει τις ηλεκτρονικές επικοινωνίες και τα προσωπικά δεδομένα. Ύστερα από την παρουσίαση των περιπτώσεων που θίγονται τα προσωπικά δεδομένα κατά την επικοινωνία μέσω των ηλεκτρονικών τεχνολογιών, θα συζητηθούν τα συμπεράσματα που προκύπτουν σε περίπτωση παραβίασης των κατοχυρωμένων νόμων καθώς και οι κυρώσεις που προβλέπονται για τα φυσικά πρόσωπα.

1.2. Καταγράφοντας το πρόβλημα

Για τη διασφάλιση και τη προστασία των προσωπικών πληροφοριών, καθώς

και την διατήρηση των πληροφοριών, καθώς είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο. Στην χώρα μας καθώς και σε παγκόσμιο επίπεδο το ζήτημα της παραβίασης των προσωπικών δεδομένων, καθώς σύμφωνα με τη Αρχή Προστασίας Δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα το έτος 2016 οι

καταγγελίες για παραβίαση των προσωπικών δεδομένων από πρόσφυγες που διαμένουν στη χώρα μας αυξήθηκε σύμφωνα με έρευνα κατά το ποσοστό 9% σε σχέση με τα περασμένα έτη, αγγίζοντας το ποσοστό των 3.105. Κατά τη σχετική έκθεση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων παρατηρήθηκε πως τα τελευταία χρόνια αυξήθηκαν οι καταγγελίες για διαφήμιση «αζήτητη» τα λεγόμενα μηνύματα spam, αλλά και καταγγελιών εισπρακτικών εταιριών που λαμβάνουν προσωπικά δεδομένα από πιστωτές κατά την πίστωση ληξιπρόθεσμης οφειλής, σύμφωνα με την Αρχή Προστασία Προσωπικών Δεδομένων που ψηφίστηκε το 2017. Κατά το έτος 2016 που ήταν χρονιά ορόσημο σύμφωνα με τη νομοθεσία που αφορά την προστασία προσωπικών δεδομένων, τότε ολοκληρώθηκε η μεταρρύθμιση της νομοθεσίας για την προστασία προσωπικών δεδομένων που ίσχυαν για 20 ολόκληρα έτη. Το νομοθετικό πλαίσιο εφαρμόστηκε από το Μάιο του έτους 2018 που αφορά την αστυνομική και δικαστική συνεργασία, όπου έχει ως στόχο τη διασφάλιση της ελληνικής νομοθεσίας του Κανονισμού για την προστασία προσωπικών δεδομένων κατά τις επικοινωνίες που πραγματοποιούνται ηλεκτρονικά (Μενουδάκος, 2017)⁵.

Η προστασία των προσωπικών δικαιωμάτων του κάθε ατόμου του κοινωνικού συνόλου θεσπίζεται και κατοχυρώνεται από τη νομοθεσία. Με αυτό τον τρόπο τα προσωπικά δικαιώματα προστατεύονται και

⁵ Σύμφωνα με τον πρόεδρο κ. Μενουδάκο, όπου υποστηρίζει πως ξεκινά η εφαρμογή του κανονισμού προσωπικών δεδομένων τον Μάιο 2018, εφαρμόζεται η οδηγία για δεδομένα σε ζητήματα αστυνομίας καθώς και δικαιοσύνης, εφαρμόστηκε ο ασφαλής κανονισμός για μεταβίβαση δεδομένων από την Ε.Ε. στην Η.Π.Α. και ψηφίστηκε νόμος για την προστασία των μέσω τεχνολογιών για την επικοινωνία.

διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή. Επίσης, η δίκονομική θέση του υποκειμένου που κατοχυρώνει τα προσωπικά στοιχεία των πολιτών και βοηθάει στην ταυτοποίηση, καθώς και τη δημιουργία νόμων. Με τη ταυτοποίηση των πολιτών η νομοθεσία διασφαλίζει στο κοινωνικό σύνολο προστασία των προσωπικών δεδομένων, ώστε να κυριαρχήσει ευημερία στο κοινωνικό σύνολο. Η δίκονομική θέση του νομικού πλαισίου ρυθμίζει τη διαδικασία διεξαγωγής της δικαστικής τελετουργίας καθώς και τον τρόπο οργάνωσης

Κεφάλαιο 2^ο

2.1. «Νόμος περί προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα»

Η Αρχή Προστασίας που προστατεύει τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των πολιτών και τα μέτρα που εφαρμόζουν τον Κανονισμό στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το νόμο 2016/679 που θεσπίστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα πλαίσια του Συμβουλίου που πραγματοποιήθηκε κατά την 27^η του μήνα Απριλίου και κατά το έτος 2016. Απώτερος σκοπός ήταν η προστασία των πολιτών του κοινωνικού συνόλου που αποτελούν φυσικά πρόσωπα απέναντι στην επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων καθώς και την ενσωμάτωση στην εθνική νομοθεσία της οδηγίας στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με το νόμο 2016/680 κατά τη συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθώς και του Συμβουλίου, που πραγματοποιήθηκε κατά την 27^η του μήνα Απριλίου κατά το έτος 2016. Σε αυτό το νόμο ψηφίστηκαν και άλλες διατάξεις για να προστατεύουν τα προσωπικά δεδομένα και θα διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή μεταξύ των φυσικών προσώπων.

Ο σκοπός του ισχύοντος νόμου που ψηφίστηκε για να γίνει η αντικατάσταση του νομοθετικού πλαισίου που ρυθμίζει τη συγκρότηση και τη λειτουργία της αρχής προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και η λήψη μέτρων εφαρμογής του Κανονισμού τόσο στην Ελλάδα

όσο και σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο νόμος 2016/679 που θεσπίστηκε στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθώς και το Συμβούλιο που πραγματοποιήθηκε στις 27 Απριλίου κατά το έτος 2016 που θεσπίστηκε για την προστασία των φυσικών προσώπων απέναντι στην επεξεργασία των δεδομένων που σχετίζονται με τον προσωπικό χαρακτήρα καθώς και την ελεύθερη κυκλοφορία των προσωπικών στοιχείων. Έχει θεσπιστεί η κατάργηση της Οδηγίας με το όνομα 95/46/ΕΚ, ο Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων συντομογραφικά αναφέρεται ως ΓΚΠΔ, καθώς και η ενσωμάτωση στην εθνική νομοθεσία της Οδηγίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση με νόμο 2016/680 που ψηφίστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο κατά την 27^η Απριλίου του έτους 2016 για την προστασία των προσώπων δεδομένων απέναντι στην επεξεργασία των προσωπικών στοιχείων των φυσικών προσώπων της κοινωνίας από τις αρμόδιες αρχές που έχουν ως αρμόδιο σκοπό τη πρόληψη, διερεύνηση, ανίχνευση και η δίωξη του ποινικού αδικήματος και την εκτέλεση ποινικής κύρωσης, καθώς και της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσωπικών δεδομένων αυτών καθώς και την κατάργηση της απόφασης του πλαισίου, σύμφωνα με το νόμο 2008/977/ΔΕΥ, που θεσπίστηκε στα πλαίσια του συμβουλίου.

Ο δικαστικός έλεγχος των αποφάσεων της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα είναι η αναπόφευκτη και αναγκαία θεσμική συνέπεια και ταυτόχρονα το θεσμικό «τίμημα» των αποφασιστικών αρμοδιοτήτων της. Η έλλειψη δικαστικού ελέγχου αποφάσεων με εκτελεστό

και δεσμευτικό χαρακτήρα θα συνιστούσε τη προσβολή του δικαιώματος έννομης προστασίας. Για τον λόγο αυτό, η προοπτική του δικαστικού ελέγχου ενισχύει την υπευθυνότητα ως προς τη λήψη μιας απόφασης, αλλά ταυτόχρονα ενεργεί ανασταλτικά, καθώς προκαλεί μία σχετική «ανασφάλεια» ως προς τη χρήση νέων θεσμικών δυνατοτήτων⁶.

Το ακόλουθο κατοχυρωμένο άρθρο 3 παράγραφος 2 β' του νόμου με αριθμό 2472/1997 του νομοθετικού πλαισίου προβλέπεται η προστασία των προσωπικών δεδομένων όμως δεν εφαρμόζεται σύμφωνα με τη δικαστική και εισαγγελική αρχή καθώς και την υπηρεσία που ενεργεί από την άμεση εποπτεία αλλά και το πλαίσιο της απονομής της δικαιοσύνης, καθώς και με σκοπό να εξυπηρετεί την ανάγκη της λειτουργίας τους με σκοπό τη βεβαίωση εγκλημάτων. Σύμφωνα με το καινούργιο νομικό πλαίσιο κυρίως τη διάταξη της Οδηγίας με αριθμό 680/2016 η αρμόδια δικαστική, εισαγγελική και προανακριτική Αρχή. Ωφελεί ο κάθε πολίτης της κοινωνική πραγματικότητα, πλέον να συμμορφώνεται στις υποχρεώσεις τήρησης της νομοθεσίας και να επεξεργάζεται τα προσωπικά δεδομένα των υποκειμένων αυτών που έχουν την αρμοδιότητα υπόπτου, κατηγορουμένου, μάρτυρα και το πραγματογνώμονα, καθώς τηρούνται οι

⁶ Ο κίνδυνος ανατροπής της κανονιστικής παρέμβασης από το Συμβούλιο Επικρατείας οδήγησε π.χ. την Αρχή να μην εκδώσει ειδικούς κανόνες επεξεργασίας για την προστασία των δεδομένων των εργαζομένων (άρθρο 5 παρ. 3) αλλά να προτιμήσει τη «λιγότερο» δεσμευτική και τολμηρή οδό της Οδηγίας. Βλ. Λ. Μήτρου, Η προστασία των προσωπικών δεδομένων στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων – Η συμβολή της Αρχής, σε Δόνου/Μήτρου/Μίτλεττον/Παπακωνσταντίνου, Η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και η επαύξηση της προστασίας των δικαιωμάτων, σ. 33 επ.

αρχές επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων και λαμβάνονται τα αναγκαία μέτρα για την ικανοποίηση των δικαιωμάτων τους αυτών της ενημέρωσης, της πρόσβασης, της διόρθωσης και της διαγραφής. Από τους αναγκαίους βέβαια περιορισμούς προκειμένου να αποφευχθεί η διακινδύνευση των σκοπών της ανάκρισης καθώς και το κόλλημα και η παρεμπόδιση των σχετικών ερευνών και διαδικασιών. Έτσι, ενώ μέχρι σήμερα η πρόσβαση στα στοιχεία ενός φακέλου ή αρχείου που τηρούσε η Αστυνομία με τη μέθοδο των δακτυλικών αποτυπωμάτων, η δικαστική Αρχή όπως η δικογραφία στην ανάκριση, ρυθμιζόταν αποκλειστικά από τις διατάξεις του ΚΠΔ, πλέον δημιουργείται η υποχρέωση από περιορισμούς ικανοποίησης των προαναφερόμενων δικαιωμάτων των υποκειμένων με βάση την ειδική ενωσιακή νομοθεσία. Στην τελευταία αυτή περίπτωση παρέχεται η δυνατότητα προσφυγής σε ανώτερο όργανο όταν ο υπεύθυνος επεξεργασίας από τους αρμόδιους της Αστυνομίας και της Ανάκρισης, δεν ικανοποιεί το ασκούμενο δικαίωμα και το υποκείμενο θεωρεί ότι παραβιάζεται το δικαίωμα στην προστασία των προσωπικών του δεδομένων. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, διαπιστώνεται ο κίνδυνος δημιουργίας μιας «παράλληλης δικονομίας» για την άσκηση των δικαιωμάτων για την προστασία των προσωπικών δεδομένων κάθε υποκειμένου⁷.

⁷ Γρηγόρη Τσόλια, «Η επίδραση του νέου δικαίου της ΕΕ για την προστασία προσωπικών δεδομένων

στην ποινική δίκη».

2.2. «Χωρία της νομοθεσίας»

Σας παραθέτω κάποια χωρία από τη νομοθεσία:

- 1) Για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι θεμελιώδες δικαίωμα. Το άρθρο 8 παράγραφος 1 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης («Χάρτης») και το άρθρο 16 παράγραφος 1 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) ορίζουν ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

- (2) Σύμφωνα με τις αρχές και τους κανόνες για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τους θα πρέπει, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια ή τον τόπο διαμονής τους, να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες τους, ιδίως το δικαίωμά τους στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Ο παρών κανονισμός σκοπεύει να συμβάλλει στην επίτευξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και μιας οικονομικής ένωσης, στην οικονομική και κοινωνική πρόοδο, στην ενίσχυση

και σύγκλιση των οικονομιών εντός της εσωτερικής αγοράς και στην ευημερία των φυσικών προσώπων.

(3) Σύμφωνα με την οδηγία 95/46/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου που επιδιώκει την εναρμόνιση της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των φυσικών προσώπων όσον αφορά τις δραστηριότητες επεξεργασίας και τη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ κρατών μελών.

(4) Σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα θα πρέπει να προορίζεται να εξυπηρετεί τον άνθρωπο. Το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δεν είναι απόλυτο δικαίωμα· πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τη λειτουργία του στην κοινωνία και να σταθμίζεται με άλλα θεμελιώδη δικαιώματα, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Ο παρών κανονισμός σέβεται όλα τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις ελευθερίες και αρχές που αναγνωρίζονται στον Χάρτη όπως κατοχυρώνονται στις Συνθήκες, ιδίως τον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας και των επικοινωνιών, την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, την ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας, την ελευθερία έκφρασης και πληροφόρησης, την επιχειρηματική ελευθερία, το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου

δικαστηρίου και την πολιτιστική, θρησκευτική και γλωσσική πολυμορφία.

(5) Αυτή η οικονομική και κοινωνική ολοκλήρωση, η οποία προέκυψε από τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, έχει ως αποτέλεσμα σημαντική αύξηση των διασυνοριακών ροών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Η ανταλλαγή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών φορέων, περιλαμβανομένων των φυσικών προσώπων, ενώσεων και επιχειρήσεων σε ολόκληρη την Ένωση, έχει αυξηθεί. Οι εθνικές αρχές των κρατών μελών καλούνται από το δίκαιο της Ένωσης να συνεργάζονται και να ανταλλάσσουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα προκειμένου να μπορούν να εκτελούν τις υποχρεώσεις τους ή να ασκούν καθήκοντα για λογαριασμό αρχής άλλου κράτους μέλους.

(6) Όσο αναφορά τις ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις και η παγκοσμιοποίηση δημιούργησαν νέες προκλήσεις για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Η κλίμακα της συλλογής και της ανταλλαγής δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα αυξήθηκε σημαντικά. Η τεχνολογία επιτρέπει τόσο σε ιδιωτικές επιχειρήσεις όσο και σε δημόσιες αρχές να κάνουν χρήση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε πρωτοφανή κλίμακα για την επιδίωξη των δραστηριοτήτων τους. Τα φυσικά

πρόσωπα ολοένα και περισσότερο δημοσιοποιούν προσωπικές πληροφορίες και τις καθιστούν διαθέσιμες σε παγκόσμιο επίπεδο. Η τεχνολογία έχει αλλάξει τόσο την οικονομία όσο και την κοινωνική ζωή και θα πρέπει να διευκολύνει περαιτέρω την ελεύθερη κυκλοφορία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης και τη διαβίβαση σε τρίτες χώρες και διεθνείς οργανισμούς, διασφαλίζοντας παράλληλα υψηλό επίπεδο προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

(7) Αυτές οι εξελίξεις απαιτούν ένα ισχυρό και πιο συνεκτικό πλαίσιο προστασίας των δεδομένων στην Ένωση, υποστηριζόμενο από αυστηρή εφαρμογή της νομοθεσίας, δεδομένου ότι είναι σημαντικό να δημιουργηθεί η αναγκαία εμπιστοσύνη που θα επιτρέψει στην ψηφιακή οικονομία να αναπτυχθεί στο σύνολο της εσωτερικής αγοράς. Τα φυσικά πρόσωπα θα πρέπει να έχουν τον έλεγχο των δικών τους δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Θα πρέπει να ενισχυθούν η ασφάλεια δικαίου και η πρακτική ασφάλεια για τα φυσικά πρόσωπα, τους οικονομικούς παράγοντες και τις δημόσιες αρχές.

(8) Οσάκις ο παρών κανονισμός προβλέπει προδιαγραφές ή περιορισμούς των κανόνων του από το δίκαιο των κρατών μελών, τα κράτη μέλη μπορούν να ενσωματώσουν στοιχεία του παρόντος κανονισμού στο εθνικό τους δίκαιο, στην έκταση που απαιτείται για

λόγους συνεκτικότητας και για να είναι κατανοητές οι εθνικές διατάξεις στα πρόσωπα για τα οποία αυτές εφαρμόζονται.

- (9) Όσο αφορά τους στόχους και τις αρχές της οδηγίας 95/46/EK παραμένουν ισχυροί, η οδηγία δεν κατόρθωσε να αποτρέψει τον κατακερματισμό της εφαρμογής της προστασίας των δεδομένων σε ολόκληρη την Ένωση, την ανασφάλεια δικαίου ή τη διαδεδομένη στο κοινό αντίληψη ότι υπάρχουν σημαντικοί κίνδυνοι για την προστασία των φυσικών προσώπων, ιδίως όσον αφορά την επιγραμμική δραστηριότητα. Διαφορές στο επίπεδο προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των φυσικών προσώπων, ιδίως του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στα κράτη μέλη, ενδέχεται να εμποδίζουν την ελεύθερη κυκλοφορία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση. Επομένως, οι διαφορές αυτές μπορεί να συνιστούν εμπόδιο για την άσκηση οικονομικών δραστηριοτήτων στο επίπεδο της Ένωσης, να στρεβλώνουν τον ανταγωνισμό και να εμποδίζουν τις αρχές στην εκτέλεση των αρμοδιοτήτων τους, όπως αυτές απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης. Αυτή η διαφορά ως προς τα επίπεδα προστασίας οφείλεται στην ύπαρξη αποκλίσεων κατά την εκτέλεση και εφαρμογή της οδηγίας 95/46/EK.

(10) Σχετικά με τη διασφάλιση συνεκτικής και υψηλού επιπέδου προστασίας των φυσικών προσώπων και την άρση των εμποδίων στις ροές δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης, το επίπεδο προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των φυσικών προσώπων σε σχέση με την επεξεργασία των εν λόγω δεδομένων θα πρέπει να είναι ισοδύναμο σε όλα τα κράτη μέλη. Θα πρέπει να διασφαλίζεται συνεκτική και ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των ελευθεριών των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση. Όσον αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που γίνεται προς συμμόρφωση με νομική υποχρέωση, προς εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο επεξεργασίας, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να διατηρούν ή να θεσπίζουν εθνικές διατάξεις για τον περαιτέρω προσδιορισμό της εφαρμογής των κανόνων του παρόντος κανονισμού. Σε συνδυασμό με το γενικό και οριζόντιο δίκαιο περί προστασίας δεδομένων που αποσκοπεί στην εφαρμογή της οδηγίας 95/46/ΕΚ, στα κράτη μέλη ισχύουν διάφοροι τομεακοί νόμοι σε τομείς που χρειάζονται ειδικότερες διατάξεις. Ο παρών

κανονισμός παρέχει επίσης περιθώρια χειρισμού στα κράτη μέλη, ώστε να εξειδικεύσουν τους κανόνες του, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αφορούν την επεξεργασία ειδικών κατηγοριών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα («ευαίσθητα δεδομένα»). Σε αυτόν τον βαθμό, ο παρών κανονισμός δεν αποκλείει το δικαίωμα των κρατών μελών να προσδιορίζει τις περιστάσεις ειδικών καταστάσεων επεξεργασίας, μεταξύ άλλων τον ακριβέστερο καθορισμό των προϋποθέσεων υπό τις οποίες η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι σύνηθες.

(11) Αυτή η αποτελεσματική προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση απαιτεί την ενίσχυση και τον λεπτομερή καθορισμό των δικαιωμάτων των υποκειμένων των δεδομένων, καθώς και των υποχρεώσεων όσων επεξεργάζονται και καθορίζουν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και των αντίστοιχων εξουσιών παρακολούθησης και διασφάλισης της συμμόρφωσης προς τους κανόνες προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και των αντίστοιχων κυρώσεων για τις παραβιάσεις στα κράτη μέλη.

(12) Το συνταγματικό άρθρο 16 παράγραφος 2 ΣΛΕΕ αναθέτει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο να θεσπίσουν

τους κανόνες για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων

προσωπικού χαρακτήρα και τους κανόνες για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Με τα προαναφερθέντα χωρία διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή καθώς και η προστασία των προσωπικών δεδομένων των πολιτών της κοινωνικής πραγματικότητας. Τα προσωπικά δεδομένα σε περίπτωση παραβίασης και διέρρευσης μπορούν να επιφέρουν σοβαρές επιπτώσεις στα άτομα της κοινωνίας. Ο κίνδυνος που εγκυμονεί το άτομο σε περίπτωση τυχόν παραβίασης των προσωπικών του στοιχείων, μπορεί να επιφέρει σοβαρές επιπτώσεις τόσο στην οικονομική κατάσταση όσο και στη ζωή του ατόμου. Σε ορισμένες περιπτώσεις εγκυμονούν κινδύνους και τα συγγενικά, καθώς και τα οικογενειακά μέλη του ατόμου, που υπέστη την παραβίαση. Γι' αυτό θα πρέπει να προστατεύει το ίδιο το άτομο τα προσωπικά δεδομένα και να μην τα εκθέτει σε περιβάλλοντα που εγκυμονούν κινδύνους. Από την άλλη σημαντικό είναι να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα ώστε να προστατεύονται οι πολίτες από τυχόν κρούσματα κλοπής δεδομένων και απάτης. Η νομοθεσία προβλέπει την λήψη ειδικών νόμων και ποινών σε περίπτωση εξαπάτησης, ώστε να αποφεύγονται τα συνεχόμενα κρούσματα. Το διαδίκτυο αποτελεί

ένα παγκόσμιο σύστημα διασυνδεδεμένων υπολογιστών, που μεταφέρονται σε παγκόσμιο επίπεδο μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα εγκυμονεί πολλούς κινδύνους διέρρευσης στοιχείων. Γι' αυτό η ορθή ενημέρωση των πολιτών έχει ως αποτέλεσμα την προστασία των προσωπικών δεδομένων των πολιτών.

Η κάθε χώρα προβλέπει για τη διασφάλιση της ομόνοιας και της ευημερίας μεταξύ των πολιτών συντεταγμένους νόμους. Οι νόμοι σε κάθε χώρα είναι διαφορετικοί και θεσπίζονται με βάση την κοινωνική σύσταση της κάθε πολιτείας. Για την προστασία των προσωπικών δεδομένων και της προσωπικότητας των πολιτών της κοινωνικής πραγματικότητας οφείλει η εκάστοτε κυβέρνηση να κατοχυρώσει τα δικαιώματα συντεταγμένα. Γι' αυτό η κατοχύρωση τους είναι απαιτείται βάσει νομοθεσίας να είναι σε χειρόγραφο μορφή και να έχει καταψηφισθεί από τη πλειοψηφία των νόμιμα ψηφισμένων από την κοινωνία αντιπροσώπων, που δεν είναι άλλοι από τους βουλευτές.

Κεφάλαιο 3ο

3.1. «Δικονομική προστασία»

Η δικονομική προστασία του υποκειμένου και συγκεκριμένα του κάθε ατόμου που εντάσσεται στο κοινωνικό σύνολο εξαρτάται άμεσα από τη διαφύλαξη των προσωπικών δεδομένων. Τα τελευταία χρόνια με την έλευση τεράστιων ρευμάτων αλλογενών και αλλοεθνών, έχει παρατηρηθεί πως το δικονομικό δίκαιο των αλλοδαπών είναι μείζονος σημασίας. Αντιλαμβανόμαστε, πως όσο αυξάνονται τα ρεύματα των αλλοεθνών τόσο πιο σημαντικό για τη σύσταση της κοινωνίας είναι νόμος αυτός. Οι νόμοι αποτελούν την εξέλιξη της κοινωνίας για αυτό με τις εξελίξεις της κοινωνίας παρατηρούμε και εξέλιξη στο νομοθετικό πλαίσιο. Η δικονομική προστασία φροντίζει για την προστασία των προσωπικών δεδομένων τα πλαίσια της κοινωνικής πραγματικότητας⁸. Όσο αυξάνεται ο αριθμός των πολιτών τόσο πιο σημαντική είναι η διασφάλιση αυτού του νόμου. Η δικονομική

⁸ Ν. 4013/2011 «Σύσταση Ενιαίας Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Συμβάσεων και Κεντρικού Ηλεκτρονικού Μητρώου Δημοσίων Συμβάσεων – Αντικατάσταση του έκτου κεφαλαίου του ν. 3588/2007 (πτωχευτικός κώδικας) – Προπτωχευτική διαδικασία εξυγίανσης και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α΄ 204/15.09.2011). Στην παράγραφο 3 του άρθρου 2 του νόμου προβλέφθηκε και η δυνατότητα να της ανατεθεί η εξέταση των προδικαστικών προσφυγών του άρθρου 4 του Ν. 3886/2010. Για μια σύντομη παρουσίαση της φύσης, των αρμοδιοτήτων και του ρόλου της στην αγορά δημοσίων συμβάσεων, βλ. Ε. Βενετσανάκη, Η Ενιαία Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Συμβάσεων (ΕΑΑΔΗΣΥ): πανάκεια της παθογένειας της Δημόσιας Διοίκησης ή αναγκαιότητα των καιρών; ΕφημΔΔ 2013, σελ. 232 επ..

προστασία αποτελεί νομοθετικό πλαίσιο που φροντίζει για τις δικαστικές αποφάσεις.

Αντιλαμβανόμαστε πως η δικονομική προστασία έχει ως κύριο άξονα την προστασία των προσωπικών δεδομένων και συγκεκριμένα του κάθε πολίτη, που ζει μέσα στο κοινωνικό σύνολο. Με αυτό τον τρόπο διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή και επικρατεί ευημερία στο κοινωνικό σύνολο, καθώς αποτρέπονται οι παραβατικές συμπεριφορές.

3.2. «Η απορροή υποχρεώσεων του κοινοτικού δικαίου»

Ο κοινοτικός νομοθέτης, στρέφει το ενδιαφέρον του στη δημόσια σύμβαση, καθώς η εκδήλωση του πραγματοποιήθηκε από πολύ νωρίς. Στην αρχή διαδραματίστηκε έκδοση οδηγίας που ρύθμιζε τα διαγωνιστικά πλαίσια των συμβάσεων του δημοσίου, ώστε με αυτό τον τρόπο να εξασφαλιστεί τόσο σε εμπόρους όσο και σε επιχειρήσεις ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους. Κοινός τόπος ήταν η διασφάλιση ίσων ευκαιριών και δυνατοτήτων ώστε να επιτευχθεί η συμμετοχή σε διαγωνισμούς συμβάσεων του δημοσίου. Έτσι πέτυχε την αποτροπή των κρατών μελών που εντάσσονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση να επιδοτούνται και να ενισχύονται μόνο τα άτομα που αποτελούν ντόπιους επιχειρηματίες. Με

αυτό τον τρόπο νόθευαν τον ανταγωνισμό σε βάρος των ενωσιακών ανταγωνιστών τους⁹.

Σύμφωνα με την νομοθεσία 89/665/ΕΟΚ και 92/13/ΕΟΚ έχουν προβλεφθεί και δικονομικοί κανόνες που επιτρέπουν τη διαδικασία συμμετοχής κάθε πρόσφυγα σε διαγωνισμό που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των ουσιαστικών οδηγιών¹⁰. Ο στόχος σύμφωνα με τις οδηγίες των δικαστικών προστασιών είναι να διασφαλιστεί η εφαρμογή και η ισχύει του κοινοτικού δικαίου του δημοσίου φορέα κατά τρόπο αποτελεσματικό. Από την ίδια τη νομολογία του ΔΕΕ¹¹ όπως είναι η ανάπτυξη της ενιαίας αγοράς, η ενίσχυση της διαφάνειας και της ισότιμης μεταχείρισης αλλά και η εγγύηση της νομιμότητας. Αυτός ο στόχος θα μπορούσε να επιτευχθεί με την ενίσχυση της δικαστικής προστασίας των συμμετεχόντων σε διαγωνισμούς δημοσίων συμβάσεων που αποτελεί και την εγγύηση για την τήρηση των ουσιαστικών κανόνων του παράγωγου ευρωπαϊκού κοινοτικού δικαίου. Ο κοινοτικός δικονομικός κανόνας είχε ως στόχο την εγκαθίδρυση στα κράτη μέλη διαδικασίας προσφυγών που θα εξασφαλίζει την ταχεία και αποτελεσματική δικαστική προστασία κατά την παραβίαση κανόνα του

⁹ Βλ. Χ. Σατλάνης, Μια εισαγωγή στις δημόσιες συμβάσεις με βάση το δίκαιο και τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ΕΔΔΔΔ 2011, σελ. 859.

¹⁰ Βλ. Ελ. Τροβά / Π. Σκουρής, όπ.π. σελ. 612 επ..

¹¹ Πηγή έμπνευσης των δικονομικών οδηγιών υπήρξε τόσο η προηγούμενη νομολογία του ΔΕΚ σε υποθέσεις δημοσίων συμβάσεων, βλ. Ε. Κουτούπα-Ρεγκάκου, όπ.π., σελ. 316 επ., όσο και το ίδιο το δικονομικό καθεστώς λήψης ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του ΔΕΚ, βλ. Χ. Συνοδινός, όπ.π. σελ. 58.

δικαίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στο πεδίο του διαγωνισμού δημόσιας σύμβασης¹².

Με την καθιέρωση του νόμου Ν. 3886/2010 που αποτέλεσε την κατονομαζόμενη οδηγία 2007/66/ΕΚ, η οποία τροποποίησε τις ισχύουσες δικονομικές οδηγίες 89/665/ΕΟΚ και 92/13/ΕΟΚ. Με αυτό τον τρόπο ήρθε στο φως η ανάγκη για εισαγωγή στο πλαίσιο του εσωτερικού δικαίου. Ο εκάστοτε νομοθέτης είχε επιτακτική ανάγκη να καταφύγει στη πλήρη μεταφορά της οδηγίας καθώς και σε αυτά που ίσχυαν ήδη από το νομοθετικό πλαίσιο που υπήρχε στο παρελθόν και έφερε το όνομα 2522/1997. Δεν πραγματοποιήθηκαν νομοθετικές παρεμβάσεις στο ισχύον δικονομικό σύστημα ώστε να ανταποκρίνεται στη κάθε απαίτηση των δικονομικών οδηγιών. Αντιθέτως ακολουθήθηκε το παράδειγμα του προ υπάρχοντος νομοθετικού πλαισίου ωστόσο προτιμήθηκε η θέσπιση ειδικού νομοθετήματος το οποίο είχε ως απώτερο σκοπό όχι απλά τη τροποποίηση αλλά και την αντικατάσταση του νόμου 2522/1997¹³.

¹² Ο διαταγμός της Επιτροπής να προτείνει μια αυστηρή ρύθμιση αποτυπώνεται με ευκρίνεια στη σχετική Γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (C-347/23, 22.12.87, παρ. 2.1.1 εδ. β') όπου ευθέως εκφράζεται η δυσπιστία για την αποτελεσματικότητα της οδηγίας, θεωρώντας ότι με το να καταλείπεται στα κράτη μέλη ευρύτατο περιθώριο στην επιλογή διαδικασίας δεν επιτυγχάνεται στην πράξη η σκοπούμενη ομοιομορφία και διαφάνεια, βλ. Π. Δέγλερης, όπ.π., σελ 4.

¹³ Το ΔΕΚ έκρινε ότι μια ενσωμάτωση που επαφίεται ουσιαστικά στη σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνεία, και ενδεχομένως και στα όρια της *contra legem* ερμηνείας του υπάρχοντος δικονομικού δικαίου, δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές ασφάλειας δικαίου, σύμφωνα με τις οποίες η νομική κατάσταση των ιδιωτών πρέπει να είναι σαφής και συγκεκριμένη ώστε να γνωρίζουν αυτοί το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους και να μπορούν να τα επικαλούνται ενώπιον των εθνικών Δικαστηρίων (πάγια νομολογία του ΔΕΚ, βλ. σκέψεις 13, 14 ΔΕΚ απόφαση 30.5.1991, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-59/89)

Η νομοθεσία με το όνομα 89/665/ΕΟΚ υπήρξε το πρώτο σημαντικό ρήγμα της εθνικής δικονομικής αυτονομίας του κάθε κράτους μέλους με την καθιέρωση κοινού διαδικαστικού κανόνα που αφορά τη έννομη προστασία στο πλαίσιο της διαφοράς που ανακύπτει κατά το στάδιο που προηγείται της σύναψης δημόσιας σύμβασης. Η αρχή της δικονομικής ή διαδικαστικής αυτονομίας των κρατών μελών, αυτοί οι κανόνες είναι η απουσία κοινοτικών δικονομικών και διαδικαστικών διατάξεων. Εναπόκειται στην εθνική έννομη τάξη του κάθε κράτους μέλους να καθορίσει τις δικονομική οδό και διαδικασία για την προστασία των δικαιωμάτων που οι ιδιώτες αντλούν μέσω του κοινοτικού δικαίου. Στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων, ο κάθε κοινοτικός νομοθέτης ήλθε ο ίδιος στο όνομα της αρχής της αποτελεσματικότητας να προβλέψει μέσω της δικονομικής οδηγίας και τον ειδικό κοινοτικό δικονομικό κανόνα ικανό να εξασφαλίσει και να διαφυλάξει την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων για τις δημόσιες συμβάσεις. Η διαπίστωση που έγινε πως η κάθε εθνική και έννομη τάξη δεν διέθετε καθόλου ή τουλάχιστον επαρκή και αποτελεσματικά μέσα προσφυγής για την αποφυγή των παραβάσεων του ουσιαστικού κοινοτικού δικαίου από τις αναθέτουσες αρχές. Ο κοινοτικός νομοθέτης θεσπίζοντας το ελάχιστο πλαίσιο δικαστικής προστασίας θέλησε να καθιερώσει ένα κατά το δυνατό ενιαίο και ομοιόμορφο δικονομικό σύστημα σε όλα τα κράτη μέλη. Τέλος, η αρχή της δικονομικής αυτονομίας του κάθε κράτους μέλους, η έννομη προστασία ανήκει στη κατοχή των εθνικών δικαιοδοτικών συστημάτων. Ωστόσο το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι εξολοκλήρου

υπεύθυνο για τον εντοπισμό και την άρση των ελλειμμάτων σε σχέση με τη προδιαγραφή των δικονομικών οδηγιών.

3.3. « Αντιδράσεις του νομοθέτη και ο δικαστής στην Ελλάδα»

Στο νομοθετικό πλαίσιο του προ ισχύοντος νόμου 2522/1997 αποτέλεσε τη πρώτη και επιτυχημένη όπως θα μπορούσαμε να αναφέρουμε, που υπήρξε προσπάθεια για την ενσωμάτωση της πρώτης δικονομικής οδηγίας στην ελληνική έννομη τάξη. Ο κάθε αρμόδιος νομοθέτης που αποφάσισε να καταψηφίσει ένα συγκεκριμένο νομοθέτημα καθώς είχε επηρεαστεί και από την δικαστική απόφαση του κράτους μας με το όνομα ΔΕΚ71 καθώς προέβλεπε την ασφάλεια δικαίου. Εξαιτίας ωστόσο της σοβαρότητας της μεταβολής που προήλθε στην έννομη τάξη, επιλέχθηκε ο νόμος να πάρει τη μορφή αντί τη συνηθισμένη που έχει το προεδρικό διάταγμα, που συνήθως επιλέγεται για την μεταφορά κοινοτικών οδηγιών στο εθνικό μας δίκαιο. Ο βαθμός δυσκολίας για την ενσωμάτωση του δικονομικού κανόνα κοινοτικής προέλευσης σε μια υφιστάμενη έννομη τάξη με μια παγιωμένη δικαστική και νομοθετική πρακτική. Οι κανόνες των δικονομικών οδηγιών, χαρακτηρίζονται ως ελλειπτικοί ωστόσο σεβόμενοι τη δικονομική παράδοση του κάθε κράτους μέλους, ο εκάστοτε νομοθέτης βρίσκεται αναμφίβολα μπροστά σε μια πρόκληση όταν πρέπει να εισαγάγει

δικονομικές ρυθμίσεις που να βρίσκονται σε αρμονία με το υπάρχον στην έννομη τάξη στα πλαίσια του δικονομικού χαρακτήρα.

Πρέπει να αναφερθεί πώς ο νόμος 3886/2010 αποτέλεσε την ακόλουθη οδηγία με όνομα 2007/66/EK. Με την εφαρμογή αυτού του νόμου τροποποιήθηκαν οι δύο ισχύουσες δικονομικές νομοθεσίες που έφεραν την επωνυμία 89/665/EOK και 92/13/EOK αντίστοιχα. Αυτό δημιούργησε την ανάγκη για την ενσωμάτωσή τους στο χώρο του εσωτερικού δικαίου. Ο εκάστοτε εκλεγμένος νομοθέτης όφειλε να επέλθει σε ορθή και πλήρη μεταφορά των οδηγιών και στο εγχείρημά του αυτό είχε ήδη μία βάση, που δεν ήταν άλλο από το νομοθέτημα που προϋπήρχε, το κατονομαζόμενο 2522/1997. Δεν προσέφυγε σε καμία νομοθετική παρέμβαση στο υφιστάμενο δικονομικό σύστημα έτσι ώστε αυτό να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των δικονομικών οδηγιών, ακολούθησε το παράδειγμα του προηγούμενου νόμου και προτίμησε τη θέσπιση ειδικού νομοθετήματος το οποίο όχι απλά τροποποίησε αλλά αντικατέστησε το νόμο 2522/1997, διατηρώντας ένα και μόνο, ειδικό, ενιαίο νομοθέτημα σε αντικατάσταση του προηγούμενου. Ο τρόπος αυτός οδήγησε στην εισαγωγή ενός συστήματος δικαστικής προστασίας σύμφωνο προς τις κοινοτικές προδιαγραφές της αρχής της αποτελεσματικότητας όπως έχει διαμορφωθεί βάση του νόμου με ΔΕΚ77 . Από τη άλλη όταν έρχεται αντιμέτωπος με τυχόν νομοθετικά κενά και προβλήματα εφαρμογής πρέπει να προκρίνει επιλογές που επιτυγχάνουν τους στόχους που έχουν θέσει οι ίδιες οι δικονομικές οδηγίες. Η εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, η ερμηνεία και η εφαρμογή των

κανόνων θα πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με αυτή της νομολογίας του ΔΕΚ ακολουθώντας την λύσεις που ήδη δόθηκαν με την απόφασή τους. Αρμοδιότητα του εκάστοτε εθνικού δικαστή είναι η υποχρέωση να ερμηνεύει, στον βαθμό του δυνατού, το εθνικό δικονομικό δίκαιο κατά τρόπον ώστε να επιτυγχάνεται η επιθυμητή προστασία, προχωρώντας ακόμα και σε σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνεία ή αφήνοντας εν ανάγκη ανεφάρμοστη κάθε διάταξη της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση θα μπορούσε να οδηγήσει σε αποτέλεσμα αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο.

3.4. «Δικονομική προστασία ποινικού δικαίου Ελλάδας»

Σύμφωνα με το νομοθετικό πλαίσιο της χώρας μας που διασφαλίζει τη κοινωνική συνοχή προβλέπονται στο ποινικό δίκαιο διατάξεις περί μαρτυρίας στο ελληνικό δικαστήριο κατά τη λήψη δικαστικών αποφάσεων.

Σύμφωνα με το άρθρο 209 του υπάρχοντος νόμου που προβλέπει τις Υποχρεώσεις για τον κάθε μάρτυρα κατά τη διάρκεια της μαρτυρίας. Προβλέπεται πως σε περίπτωση που κάποιο υποκείμενο κληθεί βάσει νόμιμων διαδικασιών να διατελέσει μαρτυρία σχετικά με το θέμα που εκδικάζεται, δε διαθέτει το δικαίωμα να απορρίψει τη πρόσκληση μαρτυρίας. Επιτρέπεται να απουσιάζει μόνον σε περίπτωση που πληρή κάποια από τις νόμιμες εξαιρέσεις οι οποίες αναγράφονται πιστά από το

νόμο και χρήζουν βεβαίωση καθώς και έγκυρη ενημέρωση σε όρθρο χρονικό όριο πριν από τον προγραμματισμό της εκ δικάσιμης ημερομηνίας, ώστε να καταφύγουν στο κάλεσμα άλλου μάρτυρα, που κατά πάσα πιθανότητα είναι χαμηλότερης σημασίας από τον πρώτο. Δεν νοείται δικαστική απόφαση χωρίς την παρουσία συγκεκριμένων μαρτύρων που θα βοηθήσουν στη λήψη δικαστικής απόφασης. Οι μάρτυρες οφείλουν να εκμυστηρεύονται την ωμή αλήθεια ενώπιον του δικαστηρίου και ορκιζόμενοι στο ευαγγέλιο ή σε ότι άλλο είναι ιερό γι' αυτούς. Κατά τη διάρκεια της διεργασίας ανάκρισης η σύγκλητος του δικαστηρίου έχει τη δυνατότητα να μην εκλάβει τη μαρτυρία ενός υποκειμένου που παρουσιάζεται στη δικαστική αίθουσα και κρίνεται από ιατρική απόφαση ως παράφρονος, καθώς και σε άτομα που χαρακτηρίζονται από τέτοια διανοητική κατάσταση, που να μην έχουν τη δυνατότητα να περιγράψουν τα συμβάντα με τη λογική σειρά που έχουν διαδραματιστεί. Σε αυτή τη περίπτωση η δικαστική απόφαση λαμβάνεται χωρίς να εξετάζουν τα λεγόμενα του μάρτυρα που διέπτετε από παραφροσύνη, καθώς υπάρχει το ενδεχόμενο να παραπλανήσει τις αρχές και η δικαστική απόφαση που θα παρθεί να είναι μάταιη. Σε τέτοια περιστατική η δίκη δεν ορίζει δικαστική απόφαση και ζητά δίκη εκ νέου με την παρουσία άλλου μάρτυρα, εκτός και αν παρευρίσκεται και δεύτερος μάρτυρας που είναι σε θέση να περιγράψει τα γεγονότα.

Σύμφωνα με το άρθρο 210 του νομοθετικού πλαισίου, προβλέπονται μάρτυρες στο ακροατήριο που δεν λαμβάνουν μέρος στην

εξέταση. Σχετικά με τη ποινή που προβλέπει την ακυρότητα τη διαδικασία που δεν έχουν τη δυνατότητα να παραστούν ως υποκείμενα μαρτυρίας από τη θέση του ακροατήριου. Σε αυτή τη κατηγορία κατατάσσονται αυτοί που έχουν ασκήσει εισαγγελικές καθώς και ανακριτικές διεργασίες. Επίσης κατανέμονται και αυτοί που έχουν διατελέσει ως γραμματείς κατά τη διαδικασία της ανάκρισης καθώς και αυτοί που έχουν διατέλεσαν ως βοηθοί στο έργο της ανάκρισης σύμφωνα με το άρθρο 248 και συγκεκριμένα παράγραφος 4 και στην ίδια υπόθεση. Επίσης όσα υποκείμενα έχει αποφασιστεί να παραπεμφθούν ώστε να γίνει η εκδίκαση για την συγκεκριμένη πράξη, μέχρι αμετάκλητα να κριθούν ως ένοχοι για την παράνομη πράξη, καθώς και εκείνοι που έχουν κηρυχθεί νόμιμα ως κύριοι ένοχοι για την παράνομη πράξη που εκδικάζει το δικαστήριο, ακόμη και στη προκειμένη περίπτωση που δεν έχει αποφασιστεί ούτε έχει επιβληθεί η ποινή, που προβλέπεται από το νόμο.

Κατά το άρθρο 211 του νόμου που προβλέπει πως τη μαρτυρία του συγκατηγορουμένου. Η μοναδική κατάθεση περί μαρτυρίας καθώς και περί απολογίας του ατόμου που συγκατηγορείται για την πράξη που εκδικάζεται δεν υπάρχει το δικαίωμα να παρθεί ως νόμιμη μαρτυρία ώστε να υπάρξει καταδίκη του ατόμου που κατηγορείται.

Σύμφωνα με το νομοθετικό άρθρο 212 του νόμου, το επαγγελματικό απόρρητο των μαρτύρων. Αυτή η προβλεπόμενη διαδικασία που έχει ματαιωθεί, σε περίπτωση που προβούν σε εξέταση κατά την προδικασία ή την κύρια διαδικασία τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 371 του ΠΚ,

καθώς και οι δημόσιοι υπάλληλοι. Αυτό εφαρμόζεται στη περίπτωση που επρόκειτο για υποκείμενο με στρατιωτικό, καθώς διπλωματικό μυστικό κύρος. Ακόμη και σε περίπτωση που επρόκειτο για μυστικό που αφορά την ασφάλεια του κράτους. Εξαιρείται η περίπτωση όπου το άτομο που έχει την αρμοδιότητα του υπουργού με τη διαδικασία της αίτησης κατά τη δικαστική αρχή. Με τη συγκατάθεση κάποιου ατόμου που τελεί ως διάδικος καθώς και με την αυτεπάγγελτα του δώσει εξουσιοδότηση σε σχέση με το θέμα. Εξαιτίας της απαγόρευσης της παραγράφου ένα κατά την πρώτη περίπτωση του θέματα εφαρμόζεται πως ακόμη και αν το υποκείμενο στο οποίο έχει γίνει αναφορά τέθηκε το θέμα της απαλλαγής από τις υποχρεώσεις, πιο συγκεκριμένα το θέμα τήρησης του απορρήτου επαγγελματικής φύσεως από τη μεριά του προσώπου που τους το εκμυστηρεύτηκε. Στις προαναφερθείσες μάρτυρες υπάρχει η υποχρέωση να καταθέσει στον εξεταστέ, δηλαδή στον δικαστεί αφού πρώτα ορκιστεί ενώπιον της συγκλήτου στον όρκο του άρθρου 219. Ο μάρτυρας έχει γνώση των κυρώσεων και των ποινών που θα υποστεί σε περίπτωση κατάθεσης ψευδής μαρτυρίας, καθώς αν καταθέσει παραβιάζοντας τα απόρρητα που μνημονεύονται στη παράγραφο ένα, σύμφωνα με τη ψευδή κατάθεση η ποινή κατακυρώνεται από τη προβλεπόμενη νομοθεσία και συγκεκριμένα το άρθρο 224 του ποινικού κώδικα που εμπεριέχει τις ποινές. Σύμφωνα με την παράγραφο ένα η περίπτωση της ακυρότητας διαδραματίζεται χωρίς να εξαρτάται από το αν διαπράχτηκε ή όχι η δήλωση του πρώτου χωρίου από αυτή τη παράγραφο.

Το νομοθετικό άρθρο που φέρει την ονομασία 213 και εμπεριέχει τη διαδικασία με την οποία κλητεύονται οι μάρτυρες. Κατά τη διάρκεια προγραμματισμού μια δίκης οι μάρτυρες κλητεύονται με έγγραφη επιστολή να παραστούν συγκεκριμένη ημέρα και ώρα. Επίσης το ακροατήριο που θα παρευρεθεί στην αίθουσα του δικαστηρίου ακολουθεί ίδια διαδικασία. Η κλήση υπογράφεται από τον εκπρόσωπο της αρχής που καλεί και από τον γραμματέα, και φέρει την επίσημη σφραγίδα της. Επίσης πρέπει να περιέχει συνοπτική ένδειξη της υπόθεσης για την οποία πρόκειται να εξεταστεί ο μάρτυρας, να μνημονεύει την δικαστική αρχή στην οποία αυτός καλείται και να αναγράφει περιληπτικά τις συνέπειες που προβλέπονται αν ο μάρτυρας δεν εμφανιστεί. Η απόδοση της πρόσκλησης στο πρόσωπο που θα επιτελέσει ως μάρτυρας διεξάγεται κατά τα νομικά άρθρα 155-162 και το χρονικό όριο ανέρχεται στη μια ημέρα πριν και συγκεκριμένα είκοσι τέσσερις ώρες τουλάχιστον πριν από την ημέρα της δίκης την οποία καλείται να διατελέσει το αξίωμα του μάρτυρα κατά την εκδίκαση.

Στην περίπτωση που πρόκειται για την διαδικασία πριν από τη δίκη, και σύμφωνα με τις νομοθετικές προθεσμίες που κατοχυρώνονται σύμφωνα με το άρθρο που φέρει τη αριθμηση 166 και καθορίζει νομοθετικά τη διαδικασία παρουσίας ενός υποκειμένου στη θέση του ακροατηρίου κατά τη διάρκεια της ένορκης εκδίκασης. Κατοχυρώνεται πως σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης σύμφωνα με την κρίση του προσώπου που δέχεται τη διαδικασία της ανάκρισης οι παρευρισκόμενοι μάρτυρες

ενδέχεται να παρασταθούν και σε προφορική κλήτευση κατά τη διάρκεια της προδικασίας. Η περίπτωση της προφορικής κλήτευσης της μεριάς του ακροατηρίου ενδέχεται να διεξαχθεί μόνο σε περίπτωση που το νομοθετικό πλαίσιο το ορίζει και το προβλέπει ρητά. Η βεβαίωση της κλήτευσης γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 165 διεξάγεται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις της παραγράφου ένα. Κατά τη διάρκεια της προδικασίας ενδέχεται και με αυθόρμητο τρόπο να ζητηθεί η προσέλευση ενός υποκειμένου, ώστε να εξετασθεί και να καταθέσει ως μάρτυρας. Το συμβάν όμως αυτό οφείλει να μνημονεύεται ολογράφως στην έκθεση της εξέτασής του.

Κατά τη διάρκεια της εκδίκασης σε περίπτωση που ο εισαγγελέας που εκδικάζει ο ενάγων ανακριτής ακόμη και ο ανακριτικός υπάλληλος δεν έχει το δικαίωμα της εξέτασης, σε περίπτωση που δεν υπάρχει νόμιμος λόγος. Ο μάρτυρας και ο κατηγορούμενος που κλητεύει ακόμη και αυτός που εμφανίστηκε την ημέρα και την ώρα που είχε οριστεί, θα υποστεί νομοθετική τιμωρία σύμφωνα με τις προβλέψεις του νόμου. Οι διατάξεις του άρθρου 156 που καταγράφονται στην παράγραφο τέσσερα του κώδικα εφαρμόζονται αναλόγως και σ' αυτόν που υποστηρίζει την κατηγορία.

Σύμφωνα με τη κλήτευση του μάρτυρα τα στοιχεία των οποίων δεν έχουν καταγραφεί στο έντυπο της έκθεσης κατάθεσης και έχουν μετονομαστεί με ειδική αποκωδικοποιημένη ονομασία, καθώς και η κλήτευση του υποκειμένου ως μάρτυρας που έχει εγκατασταθεί,

πραγματοποιείται μέσω της υπηρεσίας που προστατεύει τα υποκείμενα που διατελούν ως μάρτυρες στα πλαίσια της Ελληνικής Αστυνομίας. Η επιβεβαίωση του αστυνομικού εντύπου της ταυτότητας του προσώπου, το δελτίο ταυτότητας, καθώς και η καταγγελία των ανωτέρω μαρτύρων που βρίσκονται στο ακροατήριο διαδραματίζεται μόνο με τεχνικά μέσα διαμέσου της υπηρεσίας, που προστατεύει τους μάρτυρες.

Σύμφωνα με το κατοχυρωμένο άρθρο που αναφέρεται ως 214. Αναλύει το ενδεχόμενο της εξέτασης του Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο εκάστοτε αρμόδιος της κυβέρνησης που είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας που πραγματοποιεί εξέταση κατά την προδικασία στο μέρος της κατοικίας του, ακόμη και όταν προσκαλείται στο ακροατήριο. Η εξέταση πραγματοποιείται πρωτίστως και ύστερα μπορεί να αποχωρήσει, εξαιρείται σε περίπτωση που το δικαστήριο εκδώσει διαφορετική απόφαση.

Κεφάλαιο 4^ο

Συμπέρασμα

Οι νόμοι σε κάθε χώρα είναι διαφορετικοί και θεσπίζονται με βάση την κοινωνική σύσταση της κάθε πολιτείας. Για την προστασία των προσωπικών δεδομένων και της προσωπικότητας των πολιτών της κοινωνικής πραγματικότητας οφείλει η εκάστοτε κυβέρνηση να κατοχυρώσει τα δικαιώματα συντεταγμένα. Η θέσπιση της νομοθεσίας έχει ως στόχο την προστασία και την ομόρρυθμη λειτουργία της κοινωνίας. Ο εκάστοτε νόμος εξελίσσεται σύμφωνα με την πρόοδο της κοινωνίας και η κάθε εκλεγμένη κυβέρνηση, όπου αντιπροσωπεύει τα θελήματα του λαού ψηφίζει ή αναθεωρεί νέους νόμους, κοινωνία η εξέλιξη της τεχνολογίας έχει ενταχθεί καθοριστικά στη ζωή μας, καθώς έχει δημιουργήσει μια νέα τάξη πραγμάτων στους χρήστες και τους συνδρομητές που χρησιμοποιούν τα τεχνολογικά μέσα. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσουν καθημερινά μέσα από τα τεχνολογικά επιτεύγματα για να επιτευχθεί η επικοινωνία αγγίζουν το δισεκατομμύριο. Η προστασία των προσωπικών δικαιωμάτων του κάθε ατόμου του κοινωνικού συνόλου θεσπίζεται και κατοχυρώνεται από τη νομοθεσία. Με αυτό τον τρόπο τα προσωπικά δικαιώματα προστατεύονται και διασφαλίζεται η κοινωνική συνοχή. Ο 21ος αιώνας έχει χαρακτηριστεί από ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας, καθώς και των τεχνολογικών μέσων ανταλλαγής πληροφοριών, ενώ παράλληλα έχει αυξηθεί η εγκληματικότητα

και οι τρομοκρατικές επιθέσεις σε όλο τον κόσμο. Η Αρχή Προστασίας που προστατεύει τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των πολιτών και τα μέτρα που εφαρμόζουν τον Κανονισμό στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το νόμο 2016/679 που θεσπίστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα πλαίσια του Συμβουλίου που πραγματοποιήθηκε κατά την 27^η του μήνα Απριλίου και κατά το έτος 2016. Απώτερος σκοπός ήταν η προστασία των πολιτών του κοινωνικού συνόλου. Τα προσωπικά δεδομένα σε περίπτωση παραβίασης και διέρρευσης μπορούν να επιφέρουν σοβαρές επιπτώσεις στα άτομα της κοινωνίας. Ο κίνδυνος που εγκυμονεί το άτομο σε περίπτωση τυχόν παραβίασης των προσωπικών του στοιχείων, μπορεί να επιφέρει σοβαρές επιπτώσεις τόσο στην οικονομική κατάσταση όσο και στη ζωή του ατόμου. Σε ορισμένες περιπτώσεις εγκυμονούν κινδύνους και τα συγγενικά, καθώς και τα οικογενειακά μέλη του ατόμου, που υπέστη την παραβίαση. Τα τελευταία χρόνια με την έλευση τεράστιων ρευμάτων αλλογενών και αλλοεθνών, έχει παρατηρηθεί πως το δικονομικό δίκαιο των αλλοδαπών είναι μείζονος σημασίας. Αντιλαμβανόμαστε, πως όσο αυξάνονται τα ρεύματα των αλλοεθνών τόσο πιο σημαντικό για τη σύσταση της κοινωνίας είναι νόμος αυτός. Οι νόμοι αποτελούν την εξέλιξη της κοινωνίας για αυτό με τις εξελίξεις της κοινωνίας παρατηρούμε και εξέλιξη στο νομοθετικό πλαίσιο. Με την καθιέρωση του νόμου Ν. 3886/2010 που αποτέλεσε την κατονομαζόμενη οδηγία 2007/66/ΕΚ, η οποία τροποποίησε τις ισχύουσες δικονομικές οδηγίες 89/665/ΕΟΚ και 92/13/ΕΟΚ. Με αυτό τον τρόπο ήρθε στο φως η ανάγκη

για εισαγωγή στο πλαίσιο του εσωτερικού δικαίου. Ο εκάστοτε νομοθέτης είχε επιτακτική ανάγκη να καταφύγει στη πλήρη μεταφορά της οδηγίας καθώς και σε αυτά που ίσχυαν ήδη από το νομοθετικό πλαίσιο που υπήρχε στο παρελθόν και έφερε το όνομα 2522/1997. Με τη ταυτοποίηση των πολιτών η νομοθεσία διασφαλίζει στο κοινωνικό σύνολο προστασία των προσωπικών δεδομένων, ώστε να κυριαρχήσει ευημερία στο κοινωνικό σύνολο. Σύμφωνα με το νομοθετικό πλαίσιο της χώρας μας που διασφαλίζει τη κοινωνική συνοχή προβλέπονται στο ποινικό δίκαιο διατάξεις περί μαρτυρίας στο ελληνικό δικαστήριο κατά τη λήψη δικαστικών αποφάσεων. Προβλέπεται πως σε περίπτωση που κάποιος υποκείμενος κληθεί βάσει νόμιμων διαδικασιών να διατελέσει μαρτυρία σχετικά με το θέμα που εκδικάζεται, δε διαθέτει το δικαίωμα να απορρίψει τη πρόσκληση μαρτυρίας. Επίσης όσα υποκείμενα έχει αποφασιστεί να παραπεμφθούν ώστε να γίνει η εκδίκαση για την συγκεκριμένη πράξη, μέχρι αμετάκλητα να κριθούν ως ένοχοι για την παράνομη πράξη, καθώς και εκείνοι που έχουν κηρυχθεί νόμιμα ως κύριοι ένοχοι για την παράνομη πράξη που εκδικάζει το δικαστήριο, ακόμη και στη προκειμένη περίπτωση που δεν έχει αποφασιστεί ούτε έχει επιβληθεί η ποινή, που προβλέπεται από το νόμο. Σύμφωνα με τη κλήτευση του μάρτυρα τα στοιχεία των οποίων δεν έχουν καταγραφεί στο έντυπο της έκθεσης κατάθεσης και έχουν μετονομαστεί με ειδική αποκωδικοποιημένη ονομασία, καθώς και η κλήτευση του υποκειμένου ως μάρτυρας που έχει εγκατασταθεί, πραγματοποιείται μέσω της υπηρεσίας που προστατεύει τα υποκείμενα που διατελούν ως μάρτυρες

στα πλαίσια της Ελληνικής Αστυνομίας . Το συμβάν όμως αυτό οφείλει να μνημονεύεται ολογράφως στην έκθεση της εξέτασής του.

Βιβλιογραφία

- Αρμαμέντος Π.- Σωτηρόπουλος Β., (2005), «Προσωπικά δεδομένα, Ερμηνεία Ν. 2472/1997», εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Αυγουστιανάκης Μ., (2001), «Προστασία του ατόμου από την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων», Δικαιώματα του Ανθρώπου.
- Δούκα Β., (2011), «Η προστασία των προσωπικών δεδομένων στη σχέση εργασίας, ο ν. 2472/1997 και οι εργαζόμενοι», εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Ζερδελής Δ., (2000), «Η σύναψη της συμβάσεως εργασίας», Δελτίο Εργατικής Νομοθεσίας.
- Θεοδόσης Γ., (2006), «Βασικές αρχές προστασίας των προσωπικών δεδομένων των εργαζομένων», Δίκαιο Επιχειρήσεων και εταιρειών.
- Ιγγλεζάκης Ι., (2008), «Δίκαιο της Πληροφορικής», εκδόσεις Σάκκουλας, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Καράκωστας Ι, (2005), «Αστικός Κώδικας, ερμηνεία-σχόλια-νομολογία, τόμος Α΄», εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη.
- Κουκιάδης Ι., (2009) και (προηγούμενη έκδοση 2005), «Εργατικό Δίκαιο, Ατομικές εργασιακές σχέσεις και το Δίκαιο της Ευελιξίας της εργασίας», εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Λεβέντης Γ.,(2007), «Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο», εκδόσεις Δελτίου Εργατικής Νομοθεσίας, Αθήνα. Μαρίνος Α., (2008), «Οι

ανεξάρτητες Διοικητικές Αρχές στην ελληνική έννομη τάξη»,
εκδόσεις Επιθεώρηση Δημοσίου και Διοικητικού Δικαίου.

- Μήτρου Λ., (2002), «Η προστασία των προσωπικών δεδομένων των εργαζομένων στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων : Η Αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων και η επαύξηση της προστασίας των δικαιωμάτων σε σειρά : Δίκαιο και Κοινωνία στον 21ο αιώνα», εκδόσεις Σάκκουλας, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Μίχος Σ., (2007), «Η επιτήρηση των επικοινωνιών μέσω internet στο χώρο εργασίας», εκδόσεις Σάκκουλας, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
- Παπαδημητρίου Κ., (1987), «Η συνταγματική προστασία της προσωπικότητας των εργαζομένων σε Σύνταγμα και Εργασιακές σχέσεις», εκδόσεις Επιθεώρηση Εργατικού Δικαίου.
- Παπαϊωάννου Α., (2006), «Ο έλεγχος από τον εργοδότη της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και της ενασχόλησης του μισθωτού με το διαδίκτυο», εκδόσεις Σάκκουλας, ΑθήναΚομοτηνή.
- Γιαννακόπουλος Κωνσταντίνος, Η προστασία του ελεύθερου ανταγωνισμού κατά την εκτέλεση των διοικητικών συμβάσεων, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή 2006.
- Γκασούκας Γεράσιμος, Αποζημίωση σε διαγωνισμούς δημοσίων έργων, κρατικών προμηθειών, υπηρεσιών, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2005.
- Δέγλερης Παναγιώτης, Η προσωρινή δικαστική προστασία στις δημόσιες συμβάσεις. Οι «δικονομικές» Οδηγίες 89/665 - 92/13 -

2007/66 και ο Ν. 3886/2010, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2013.

- Κουτούπα-Ρεγκάκου Ευαγγελία, Δημόσιες συμβάσεις και κοινοτικό δίκαιο. Διαδικασίες ανάθεσης και έννομη προστασία, εκδόσεις Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1995.
- Κυβέλος Σωτήριος, Η ενδικοφανής προσφυγή, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2013.
- Οικονόμου Μιχάλης, Δημόσιες Συμβάσεις & Δίκαιο Ελεύθερου Ανταγωνισμού, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2009.
- Παπανικολάου Κυριάκος, Η συνταγματική θεμελίωση της κοινοτικής επιρροής στο δικονομικό δίκαιο, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή 2009.
- Παπασπύρου Νίκος, Προσωρινή Ρύθμιση Καταστάσεως στο Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο. Θεμελίωση & Αρχές, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή 2005.
- Πικραμένος Μιχάλης, Η αιτιολογία των διοικητικών πράξεων και ο ακυρωτικός δικαστικός έλεγχος, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2012.
- Πρεβεδούρου Ευγενία, Η σύνθετη διοικητική ενέργεια: εθνικό δίκαιο και κοινοτική προοπτική, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2005.
- Πρεβεδούρου Ευγενία, Η κατάργηση της διοικητικής δίκης, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2012. 132

- Ράικος Δημήτριος, Το ένδικο βοήθημα της αγωγής στο πεδίο των διαφορών από διοικητικές συμβάσεις, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2009.
- Ράικος Δημήτριος, Δίκαιο Δημοσίων Συμβάσεων, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2014.
- Ρέμελης Κωνσταντίνος, Η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του ΣΤΕ, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη 2000.
- Σαμπάνης Γεώργιος - Συνοδινός Χάρης, Συμβάσεις του Δημοσίου – Προστασία κάτω από τα ευρωπαϊκά κατώφλια, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2010.
- Σκουρής Βασίλειος, Η προσωρινή δικαστική προστασία στις διοικητικές διαφορές, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή 2001. Σοϊλεντάκης Ν., Η αγωγή στη διοικητική δικονομία, εκδόσεις Π. Ν. Σάκκουλας, Αθήνα 2004. Σοφιαλίδης Απόστολος, Ασφαλιστικά μέτρα στις δημόσιες συμβάσεις, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2007. Σπηλιωτόπουλος Επαμεινώνδας, Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Τόμος 1 και 2, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2010. Συνοδινός Χάρης, Αποτελεσματική δικαστική προστασία κατά την σύναψη συμβάσεων της διοίκησης, εκδόσεις Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2001.
- Τροβά Ελένη - Σκουρής Παναγιώτης, Το κοινοτικό δίκαιο των δημοσίων συμβάσεων, εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα - Θεσσαλονίκη 2009.

- Ευρυγένης Δ., «Εισαγωγή στο δίκαιο καταστάσεως αλλοδαπών», 1958,1959, Αφοι Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη
- Ελληνική Εταιρεία Ιδιωτικού Διεθνούς, «Το Νομικό καθεστώς των αλλοδαπών στην Ελλάδα», Δικαίου, Αθήνα 1995, Επιστημονική Ημερίδα Μαΐου 1994
- Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, «Πρακτικός Οδηγός επί των Προϋποθέσεων Παραδεκτού».
[http://www.echr.coe.int/Documents/Admissibility_guide_ELL.pdf]
- Οργανισμός Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Fundamental Rights Agency, FRA), «Εγχειρίδιο σχετικά με την ευρωπαϊκή νομοθεσία σε θέματα ασύλου, συνόρων και μετανάστευσης», Έκδοση 2014. Ανακτήθηκε από:
http://fra.europa.eu/sites/default/files/handbooklaw-asylum-migration-borders-2nded_el.pdf
- Παπασιώπη-Πασιά Ζωή, «Δίκαιο Καταστάσεως Αλλοδαπών», Εκδ. Σάκκουλα, έκδ. Γ', 2007
- Περάκης Στέλιος, «Διαστάσεις της Διεθνούς Προστασίας, των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου- προς ένα Jus Universalis», Εκδόσεις Σιδέρης, 2013
- Ρούκουνας Εμμανουήλ, «Διεθνές Δίκαιο II- Το κράτος και το έδαφος- Δίκαιο της Θάλασσας», , Αντ. Ν. Σάκκουλας, 2006

- Σατλάνης Χρήστος, «Θεμελιώδεις έννοιες και διαστάσεις της διεθνούς και ευρωπαϊκής έννομης τάξης- Μια εισαγωγή στο Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο», Αντ. Ν. Σάκκουλας, 2005.
- Λίλιαν Μήτρου, «Η προστασία των προσωπικών Δεδομένων και η νομολογία του συμβουλίου της επικράτειας».
- Γρηγόρη Τσόλια, «Η επίδραση του νέου δικαίου της ΕΕ για την προστασία προσωπικών δεδομένων στην ποινική δίκη».

Σελίδες Διαδικτύου

- <http://www.opengov.gr/ministryofjustice/?p=9314>
- <http://www.greeklaws.com/pubs/uploads/2868.pdf>